

Strony w postępowaniu głównym

Skarżący/druga strona postępowania apelacyjnego: Minister for Justice and Equality, Ireland i Attorney General

Pozwany/wnoszący apelację: Arkadiusz Piotr Lipinski

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w sytuacji gdy osoba zostaje uznana za winną i skazana przez właściwy sąd państwa członkowskiego i gdy pierwotnie wymierzona w pierwszej instancji kara ulega zmianie wskutek postępowania apelacyjnego, po czym wykonanie tej kary (w wymiarze zmienionym w wyniku apelacji) zostaje następnie zawieszona, a w dalszej kolejności wznowiona w wyniku uchylecia zawieszenia, pojęcie „rozprawy” w rozumieniu art. 4a decyzji ramowej⁽¹⁾ należy interpretować jako:
- a) odnoszące się wyłącznie do postępowania prowadzącego do stwierdzenia winy i wymierzenia kary w pierwszej instancji (zwanej dalej „karą wymierzoną w pierwszej instancji”); czy
 - b) odnoszące się do postępowania opisanego w lit. a) powyżej lub którejkolwiek z poniższych możliwości:
 - (i) dowolnego postępowania apelacyjnego w następstwie postępowania z lit. a), wskutek którego kara wymierzona w pierwszej instancji ulega zmianie (zwana dalej „zmienioną karą”);
 - (ii) postępowania prowadzącego w dalszej kolejności do zawieszenia zmienionej kary (lub jej części);
 - (iii) postępowania prowadzącego do uchylecia zawieszenia zmienionej kary (lub jej części)?
- 2) W przypadku gdyby pojęcie „rozprawy” należało interpretować w ten sposób, że odnosi się ono do jakiegokolwiek postępowania apelacyjnego, prowadzącego do zmiany kary, czy brak odniesienia do okoliczności, że osoba, której dotyczy wnioski o przekazanie, została powiadomiona o rozpatrywanym postępowaniu apelacyjnym i była podczas niego reprezentowana skutkuje nieważnością europejskiego nakazu aresztowania, niezależnie od tego, że po dostarczeniu dodatkowych informacji w toku postępowania toczącego się w państwie, do którego skierowano wnioski ustalono, że zainteresowana osoba została faktycznie powiadomiona i była reprezentowana podczas postępowania?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 22 czerwca 2017 r. – Minister for Justice and Equality, The Commissioner of the Garda
Síochána/Workplace Relations Commission**

(Sprawa C-378/17)

(2017/C 283/36)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Minister for Justice and Equality, The Commissioner of the Garda Síochána

Druga strona postępowania: Workplace Relations Commission

Pytania prejudycjalne

Czy w sytuacji, gdy

- a) organ krajowy jest powołany na mocy prawa i posiada nadaną mu ogólną właściwość między innymi do zapewnienia egzekwowania prawa Unii w konkretnej dziedzinie; i

- b) zgodnie z prawem krajowym taki organ nie posiada właściwości w ograniczonej kategorii spraw, w przypadku których skuteczny środek prawny wymagałaby odstąpienia od stosowania uregulowania prawa krajowego na podstawie prawa krajowego lub prawa Unii; i
- c) odpowiednie sądy krajowe są właściwe do wydania odpowiedniego orzeczenia w przedmiocie odstąpienia od stosowania uregulowania prawa krajowego, które było niezbędne do zapewnienia zgodności z danymi przepisami prawa Unii; są właściwe do rozpatrywania spraw, w których taki środek prawny był niezbędny; są w takich przypadkach właściwe do przyznania każdego środka prawnego wymaganego przez prawo Unii, oraz w sytuacji, gdy środek prawny przyznany przez sądy został uznany, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, za zgodny z zasadami równowagi i skuteczności;

taki organ ustawowy należy jednak uznać za organ posiadający właściwość do rozpatrzenia skargi zarzucającej, że uregulowanie prawa krajowego było niezgodne z odpowiednimi przepisami prawa Unii, oraz – w przypadku uwzględnienia takiej skargi – do odstąpienia od stosowania tego uregulowania, chociaż zgodnie z przepisami prawa krajowego we wszystkich sprawach, w których podważa się z jakiegokolwiek przyczyny ważność uregulowania lub w sprawach wymagających odstąpienia od stosowania uregulowania, właściwy jest sąd ustanowiony na mocy konstytucji, a nie organ, o którym mowa?

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Chorwacji

(Sprawa C-381/17)

(2017/C 283/37)

Język postępowania: chorwacki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Mataija, T. Scharf, G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Chorwacji

Żądania strony skarżącej

Komisja Europejska wnosi do Trybunału o:

- Stwierdzenie, że Republika Chorwacji uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 42 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniającej dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 60, s. 34), z powodu nieprzyjęcia do dnia 21 marca 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania rzeczony dyrektywy a w każdym razie niepowiadomienia o nich Komisji.
- Nałożenie na Republikę Chorwacji, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, okresowej kary pieniężnej w wysokości 9 865,40 dziennie od dnia wydania wyroku stwierdzającego uchybienie obowiązkowi zgłoszenia środków transpozycji dyrektywy 2014/17/UE.
- obciążenie Republiki Chorwacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Chorwacji uchybiła obowiązkowi poinformowania o środkach podjętych w celu transpozycji dyrektywy 2014/17/UE w terminie wyznaczonym w art. 42 ust. 1 rzeczony dyrektywy.
